SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (peti senat)
z dne 19. aprila 2005*

V združenih zadevah T-380/02 in T-128/03,

Success-Marketing Unternehmensberatungsgesellschaft mbH, s sedežem v Linzu (Avstrija), ki ga zastopata G. Secklehner in C. Ofner, odvetnika, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožeča stranka,

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopata J. Weberndörfer in G. Schneider, zastopnika,

tožena stranka,

* Jezik postopka: nemščina.

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe UUNT, intervenient pred Sodiščem prve stopnje v zadevi T-128/03, je

Chipita International SA, s sedežem v Atenah (Grčija), ki ga zastopa P. Hoffmann, odvetnik,

zaradi predloga za razveljavitev odločbe prvega odbora za pritožbe UUNT z dne 26. septembra 2002 (zadeva R 26/2001-1) o zavrnitvi zahteve tožeče stranke za vrnitev v prejšnje stanje ter odločbe z dne 13. februarja 2003 in/ali odločbe z dne 13. marca 2003 prvega odbora za pritožbe UUNT (zadeva R 1124/2000-1) o postopku z ugovorom med Success-Marketing Unternehmensberatungsgesellschaft mbH in Chipita International SA,

SODIŠČE PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI (peti senat),

v sestavi M. Vilaras, predsednik, M. E. Martins Ribeiro in K. Jürimäe, sodnici,

sodni tajnik: I. Natsinas, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 14. decembra 2004

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 Uredba Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1), kakor je bila spremenjena, vsebuje naslednje določbe:

„Člen 59

Rok in oblika pritožbe

Pritožba se pisno vloži pri Uradu v dveh mesecih po datumu obvestila o odločbi, zoper katero je vložena pritožba. Šteje se, da je pritožba vložena šele, ko je plačana pristojbina za pritožbo. V roku štirih mesecev po datumu obvestila o odločbi je treba vložiti pisno izjavo, ki navaja vzroke za pritožbo.

[...]

Člen 77

Obveščanje

Urad po uradni dolžnosti obvesti zadevne osebe o odločbah in uradnih pozivih ter o vsakem obvestilu ali drugem sporočilu, za katerega je določen rok ali o katerem morajo biti zadevne osebe obveščene po drugih določbah te uredbe ali izvedbene uredbe ali za katere je tako odredil predstojnik Urada.

Člen 78

Vrnitev v prejšnje stanje

1. Prijavitelj ali imetnik znamke Skupnosti ali katerakoli druga stranka v postopku pred Uradom, ki kljub skrbnemu ravnanju, ki so ga zahtevale okoliščine, ni mogla upoštevati časovnega roka, na podlage zahteve ponovno pridobi pravice, če to neupoštevanje na podlagi določb te uredbe neposredno povzroči izgubo katerekoli pravice ali pravnega sredstva.

2. Zahteva mora biti vložena v pisni obliki v roku dveh mesecev od prenehanja vzroka za neupoštevanje časovnega roka. Zamujeno dejanje je treba opraviti v tem roku. Zahteva se sprejme le v roku enega leta po poteku neupoštevanega časovnega roka. V primeru, da zahteva za podaljšanje registracije ni oddana ali pristojbina za podaljšanje ni plačana, se od enoletnega obdobja odšteje nadaljnje obdobje šestih mesecev iz člena 47(3), tretji stavek.

[...]

4. Oddelek, pristojen za odločanje o zamujenem dejanju, odloči o zahtevi.

[...]“

2 Uredba Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti (UL L 303, str. 1) vsebuje naslednje določbe:

„*Pravilo 49*

Zavrženje pritožbe zaradi nedopustnosti

1. Če pritožba ni skladna s členi 57, 58 in 59 uredbe in pravilom 48(1)(c) in (2), jo odbor za pritožbe zavrže kot nedopustno, razen če so bile vse pomanjkljivosti odpravljene pred iztekom ustreznega časovnega okvira, določenega v členu 59.

[...]

3. Če je pristojbina za pritožbo plačana po izteku roka za vložitev pritožbe v skladu s členom 59 uredbe, se pritožba ne šteje za vloženo, pristojbina za pritožbo pa se vrne prijavitelju.

[...]

Pravilo 61

Splošne določbe o obvestilih

1. V postopkih na Uradu imajo vsa obvestila obliko izvirnega dokumenta, njegovega prepisa, ki ga overi Urad ali nosi njegov pečat, ali računalniškega izpisa, ki nosi tak pečat [V postopkih pred Uradom ta vroča izvirnik dokumenta, njegov prepis, ki ga overi Urad ali ima njegov pečat, ali računalniški izpis, ki ima tak pečat.]. Za kopije dokumentov, ki izhajajo od samih strank, taka overitev ni potrebna.

2. Obvestila se [vročajo]:

(a) po pošti v skladu s pravilom 62;

(b) z osebno vročitvijo v skladu s pravilom 63;

(c) z oddajo pošiljke v poštni predal na Uradu v skladu s pravilom 64;

(d) po telefaksu ali na druge tehnične načine v skladu s pravilom 65;

(e) z javnim obveščanjem [z vročitvijo z objavo] v skladu s pravilom 66.

Pravilo 62

[Vročanje] po pošti

1. Odločbe, za katere velja rok za pritožbo, vabila in drugi dokumenti, ki jih določi predstojnik Urada, se posredujejo s priporočeno pošiljko in s povratnico. Odločbe in sporočila, za katere velja kak drug rok, se [vročajo] s priporočeno pošiljko, razen če predstojnik Urada odloči drugače. Vsa druga sporočila se posredujejo z navadno pošto.

[...]

Pravilo 65

[Vročanje] po telefaksu ali na drugi tehnični način

1. [Vročanje] po telefaksu se izvrši s prenašanjem izvirnika ali prepisa zadevnega dokumenta, kot je predvideno v pravilu 61(1). Podrobnosti takšnega prenosa določi predstojnik Urada.

[...]

Pravilo 68

Nepravilnosti pri [vročanju]

Če je dokument dosegel naslovnika in če Urad ne more dokazati, da je bil pravilno vročen, ali če določbe v zvezi z njegovo vročitvijo niso bile upoštevane, se šteje, da je bil dokument vročen na datum, ki ga kot datum prejema določi Urad.

[...]"

Dejansko stanje

3 Tožeča stranka je 16. septembra 1997 vložila prijavo znamke Skupnosti pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) na podlagi Uredbe št. 40/94. Na obrazcu *ad hoc* so bili navedeni med drugim podatki o zastopniku tožeče stranke z navedbo številke njegovega telefaksa.

4 Znamka, za katero je bila zahtevana registracija, je besedni znak PAN &CO za proizvode in storitve iz razredov 11, 30, 35, 37 in 42 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen.

5 Prijava znamke Skupnosti je bila objavljena v *Biltenu znamk Skupnosti* št. 54/98 z dne 20. julija 1998.

6 Chipita International SA (v nadaljevanju: intervenient) je 19. oktobra 1998 vložilo ugovor na podlagi člena 42(1) Uredbe št. 40/94, ki mu je bila dodeljena referenčna številka B 92 413. Razlog, naveden v podporo ugovoru, je bila verjetnost zmede iz člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 med znamko, za katero je vložena prijava, in prijavo znamke Skupnosti intervenienta. Ta prijava, vložena 30. avgusta 1996 za proizvode iz razreda 30 v smislu Nicejskega aranžmaja, je naslednja:

7 Ugovor je bil vložen izključno zoper registracijo besednega znaka PAN & CO za proizvode iz zgoraj navedenega razreda.

8 Oddelek za ugovore je z odločbo št. 799/1999 z dne 22. septembra 1999 zavrnil prijavo znamke Skupnosti tožeče stranke, vendar samo v delu, ki zadeva proizvode iz razreda 30 Nicejskega aranžmaja.

9 UUNT je s telefaksom z dne 21. februarja 2000 od tožeče stranke zahteval, naj plača pristojbino za registracijo.

10 Po telefonskem pogovoru med uradnikom UUNT in zastopnikom tožeče stranke je bila odločba oddelka za ugovore z dne 22. septembra 1999 zastopniku tožeče stranke poslana po elektronski pošti 25. aprila 2000.

11 Tožeča stranka je z dopisom z dne 23. junija 2000, ki ga je UUNT prejel 26. junija 2000, vložila zahtevo za vrnitev v prejšnje stanje v skladu s členom 78 Uredbe št. 40/94 ter tudi zahtevo za vpogled v spis in povračilo nastalih stroškov.

12 Tožeča stranka je v podporo zahtevi za vrnitev v prejšnje stanje trdila, da je UUNT ni obvestil o postopku z ugovorom B 92 413 in da je za ta postopek izvedela šele ob zahtevi za plačilo pristojbine za registracijo. Zaradi tega ni mogla upoštevati roka za predložitev pripomb o ugovoru zoper prijavo znamke Skupnosti in roka za vložitev pritožbe zoper odločbo oddelka za ugovore z dne 22. septembra 1999. Zahtevala je vrnitev v stanje, v katerem je bila v fazi postopka eno leto pred vložitvijo zahteve za vrnitev v prejšnje stanje, in v prilogi k navedeni zahtevi predložila pripombe o ugovoru, ki ga je vložil intervenient.

13 Tožeča stranka je v istem dopisu poleg tega zahtevala, da se njene pripombe obravnavajo kot pritožba zoper odločbo oddelka za ugovore št. 799/1999 z dne 22. septembra 1999, če bi UUNT menil, da je ni mogoče vrniti v prejšnje stanje, in priložila ček za plačilo pristojbine za pritožbo.

14 Oddelek za ugovore je z odločbo št. 2480/2000 z dne 25. oktobra 2000 na podlagi člena 78(4) Uredbe št. 40/94 ugotovil, da glede zamujenega roka za vložitev pritožbe zoper njegovo odločbo z dne 22. septembra 1999 ni pristojen za odločanje o zahtevi za vrnitev v prejšnje stanje. Poleg tega je pritožbo zavrgel kot nedopustno, saj je bila vložena več kot eno leto po tem, ko je potekel zamujeni rok (6. februarja 1999),

namreč trimesečni rok, ki ga je UUNT s sporočilom z dne 6. novembra 1998 določil tožeči stranki za predložitev pripomb o ugovoru. Trdil je tudi, da zahteva v nobenem primeru ni bila utemeljena, ker so bili dokumenti v zvezi s postopkom z ugovorom B 92 413 pravilno poslani tožeči stranki.

15 UUNT je z dopisom z dne 29. novembra 2000 obvestil tožečo stranko, da se bo tudi njena zahteva z dne 23. junija 2000 obravnavala kot pritožba zoper odločbo oddelka za ugovore št. 799/1999 z dne 22. septembra 1999 (zadeva R 1124/2000-1).

16 Tožeča stranka je 2. januarja 2001 na podlagi člena 59 Uredbe št. 40/94 pri UUNT vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za ugovore št. 2480/2000 z dne 25. oktobra 2000 (zadeva R 26/2001-1).

17 UUNT je 2. avgusta 2002 pozval tožečo stranko, naj predloži pripombe o potrdilih, ki jih je izdal telefaks, da sta bila pravilno poslana sporočilo z dne 6. novembra 1998, s katerim je bila ta obveščena o ugovoru in pozvana k predložitvi pripomb o ugovoru v roku treh mesecev, ter odločba oddelka za ugovore št. 799/1999 z dne 22. septembra 1999. Tožeča stranka je ugodila tej zahtevi z dopisom z dne 2. oktobra 2002.

18 Prvi odbor za pritožbe je z dopisom z dne 26. septembra 2002 zavrgel pritožbo zoper odločbo oddelka za ugovore št. 2480/2000 z dne 25. oktobra 2000, ki jo je vložila tožeča stranka, ker zahteva za vrnitev v prejšnje stanje ni bila vložena v rokih, določenih z Uredbo št. 40/94.

19 Potem ko je bila odločba prvega odbora za pritožbe z dne 26. septembra 2002 tožeči stranki v seznanitev poslana po telefaksu 2. oktobra 2002, je bila poslana zastopniku tožeče stranke priporočeno s povratnico, ki je bila pravilno podpisana 10. oktobra 2002.

20 Prvi odbor za pritožbe je z odločbo z dne 13. februarja 2003, ki je bila tožeči stranki vročena 19. februarja 2003, zavrgel pritožbo zoper odločbo oddelka za ugovore št. 799/1999 z dne 22. septembra 1999, ki jo je vložila tožeča stranka, ker navedena pritožba ni bila vložena v roku iz člena 59 Uredbe št. 40/94, ki je potekel 22. novembra 1999.

21 Prvi odbor za pritožbe je z odločbo z dne 13. marca 2003, ki je bila tožeči stranki vročena 24. marca 2003, popravil zgoraj navedeno odločbo, ker je med drugim menil, da se je zadevno pritožbo na podlagi pravila 49(3) Uredbe št. 2868/95 obravnavalo, kot da ni bila vložena.

Postopek in predlogi strank

22 Tožeča stranka je tožbi v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila 18. septembra 2002 in 18. aprila 2003 ter se vodita pod opravilnima številkama T-380/02 in T-128/03.

23 UUNT je odgovor na tožbo v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložil 15. julija 2003 v zadevi T-380/02 in 11. septembra 2003 v zadevi T-128/03.

24 Intervenient je v sodnem tajništvu 18. avgusta 2003 v zadevi T-128/03 vložil odgovor na tožbo, v katerem je zahteval začasno prekinitev postopka do izreka sodbe v zadevi T-380/02. Tožeča stranka in UUNT sta ugovarjala predlogu za začasno prekinitev in sta namesto tega izjavila, da sta naklonjena združitvi obeh zadevnih zadev.

25 S sklepom predsednika četrtega senata Sodišča prve stopnje z dne 3. februarja 2004 sta bili zadevi T-380/02 in T-128/03 v skladu s členom 50 Poslovnika Sodišča prve stopnje združeni za ustni postopek in izdajo sodbe.

26 Na podlagi poročila sodnika poročevalca je Sodišče prve stopnje odločilo začeti ustni postopek in v okviru ukrepov procesnega vodstva pozvalo stranke, naj odgovorijo na nekatera vprašanja in predložijo dokumente, kar so storile v za to določenem roku.

27 Tožeča stranka in UUNT sta na javni obravnavi 14. decembra 2004 podala ustne navedbe in odgovorila na vprašanja Sodišča prve stopnje.

28 Tožeča stranka je na tej obravnavi pojasnila, da v zadevi T-380/02 predlaga razveljavitev odločbe odbora za pritožbe z dne 26. septembra 2002 in ne odločbe z dne 2. oktobra 2002, kot je napačno navedeno v tožbi. UUNT v zvezi s tem ni podal nobene pripombe.

29 Tožeča stranka v zadevi T-380/02 Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— razveljavi odločbo odbora za pritožbe z dne 26. septembra 2002;

— odloči, da mora tožena stranka „toženo ‚vrniti v prejšnje stanje'";

— UUNT naloži plačilo vseh stroškov.

30 Tožeča stranka v zadevi T-128/03 Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— razveljavi odločbo odbora za pritožbe z dne 13. februarja 2003 in/ali odločbo odbora za pritožbe z dne 13. marca 2003;

— UUNT naloži plačilo vseh stroškov.

31 UUNT glede obeh zadev Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— zavrne tožbo;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Trditve strank

Zadeva T-380/02

32 Prvič, tožeča stranka pojasnjuje, da je, potem ko je 21. februarja 2000 prejela zahtevo UUNT za plačilo pristojbine za registracijo, opazila, da glede na to, kar je bilo zahtevano, manjka razred proizvodov. Navaja, da ji je na podlagi zahtev po pojasnitvi UUNT po elektronski pošti 25. aprila 2000 poslal odločbo oddelka za ugovore št. 799/1999 z dne 22. septembra 1999, iz katere je izvedela za obstoj ugovora zoper njeno prijavo znamke Skupnosti.

33 Trdi, da je za postopek z ugovorom izvedela ob branju odločbe oddelka za ugovore z dne 25. oktobra 2000, v katerem so navedeni štirje dokumenti, ki naj bi ji jih poslal UUNT, in sicer:

— telefaks z dne 6. novembra 1998, s katerim je bila obveščena o ugovoru in začetku trimesečnega roka za predložitev morebitnih pripomb, ki je torej potekel 6. februarja 1999;

— telefaks z dne 3. junija 1999, s katerim je bila obveščena, da je bila med tem v register znamk Skupnosti vpisana prejšnja znamka, na kateri je temeljil ugovor, in da bo odločba sprejeta na podlagi vseh razpoložljivih dokazov;

— telefaks z dne 22. septembra 1999, s katerim je bila obveščena o odločbi oddelka za ugovore št. 799/1999 z istega dne;

— telefaks z dne 11. januarja 2000, s katerim je bila obveščena, da je zgoraj navedena odločba postala pravnomočna, in o trimesečnem roku za vložitev zahteve za delno spremembo prijave znamke Skupnosti.

34 Vendar naj noben od teh dokumentov ne bi prispel v pisarno zastopnika tožeče stranke, katere notranja organizacija naj bi izključevala vsakršno možnost izgube štirih dokumentov. Tožeča stranka naj bi bila tako prikrajšana za pravico izjaviti se, ker v fazi mirne rešitve spora naj ne bi mogla navezati stika z nasprotno stranko, predložiti pripomb ali vložiti pritožbe zoper odločbo oddelka za ugovore št. 799/1999 v predpisanem roku. Tožeča stranka trdi, da je bila v teh okoliščinah in kljub skrbnemu ravnanju, ki so ga zahtevale okoliščine, prikrajšana za možnost spoštovanja rokov, ki jih je določil UUNT, kar upravičuje vrnitev v prejšnje stanje.

35 Tožeča stranka navaja, da je prav zato, ker ni vedela za stanje postopka z ugovorom, od UUNT zahtevala, naj jo glede pravic postavi v stanje postopka, kakršno je bilo leto pred vložitvijo zahteve za vrnitev v prejšnje stanje.

36 Drugič zatrjuje, da stališča UUNT, da so roki za izpodbijanje ugovora potekli več kot leto pred vložitvijo zahteve za vrnitev v prejšnje stanje, ni mogoče sprejeti.

37 Tožeča stranka v zvezi s tem navaja, da UUNT 26. junija 1999 oziroma leto pred vložitvijo zgoraj navedene zahteve še ni odločil o ugovoru in da se je šele z odločbo pristojnega oddelka končal postopek z ugovorom. Trdi, da so do te odločbe potekli roki, ki se jih razume v smislu „obdobij" ali „razdobij", v katerih bi lahko opravila procesna dejanja, na primer vložila predlog za začasno prekinitev postopka z ugovorom, umaknila prijavo za registracijo ali omejila seznam proizvodov in storitev, za katere se zahteva registracija, ali sklenila poravnavo z nasprotno stranko. Tožeča stranka meni, da bi se ji v teh okoliščinah lahko odobrila vrnitev v prejšnje stanje, ker je izgubila tudi možnost uveljavljati pravico do pritožbe zoper odločbe oddelka za ugovore.

38 Tretjič, tožeča stranka trdi, da UUNT ni dokazal, da so bili navedeni štirje dokumenti dejansko vročeni njenemu zastopniku, pri čemer glede tega predložitev dveh potrdil o poslanih telefaksih ni zadostna, saj bi lahko bilo pošiljanje telefaksov pomanjkljivo. Navaja, da potrdila o poslanih telefaksih na splošno, zlasti pa potrdila UUNT, v nobenem primeru niso primerna za dokazovanje vročitve. V takih okoliščinah je bila zaradi ozke razlage člena 78 Uredbe št. 40/94, ki jo je uporabil odbor za pritožbe, izgubljena vsakršna možnost vrnitve v prejšnje stanje, saj naj vrnitev v prejšnje stanje, če ni bil vročen noben dokument, ne bi bila nikoli mogoča, ker se zaradi neopravljene vročitve ne bi začel noben rok.

39 Tožeča stranka nazadnje opozarja, da oddelek za ugovore v odločbi z dne 25. oktobra 2000 ni odločil o vrnitvi v prejšnje stanje glede roka za vložitev pritožbe, ki je bil zamujen, in navaja, da je 22. novembra 2000 pisala UUNT, naj odloči o tem delu zahteve.

40 UUNT trdi, da je odbor za pritožbe upravičeno zavrnil zahtevo za vrnitev v prejšnje stanje na podlagi člena 78(2), tretji stavek, Uredbe št. 40/94, ker je bila vložena več kot leto po preteku roka, ki ni bil upoštevan, namreč 6. februarja 1999.

Zadeva T-128/03

41 Tožeča stranka v bistvu navaja tri očitke v podporo svojemu predlogu za razveljavitev.

42 Prvič, odboru za pritožbe očita, da je bistveno spremenil razloge in izrek svoje prvotne odločbe z dne 13. februarja 2003, kar je v nasprotju s pravilom 53 Uredbe št. 2868/95, ki dovoljuje samo popravke očitnih napak. Ta popravek bi bilo treba s pravnega vidika šteti za ničen.

43 Drugič, trdi, da UUNT ni pravilno vročil sporočil in odločb.

44 Tožeča stranka je na obravnavi pojasnila, da UUNT ne more popolnoma svobodno izbirati načinov vročanja, naštetih v pravilu 61(2) Uredbe št. 2868/95, in da bi v obravnavanem primeru moral ravnati v skladu s pravilom 62(1) navedene uredbe, ki določa vročanje po pošti.

45 Opozarja, da je UUNT, da bi dokazal vročitev štirih dokumentov, navedenih zgoraj v točki 33, ki jih tožeča stranka ni nikoli prejela, predložil samo potrdila o poslanih telefaksih, ki v nobenem primeru ne morejo dokazati vročitve v predpisani obliki. Bili naj bi samo indic o vročitvi.

46 Poleg tega naj eno od teh potrdil, ki se nanaša na sporočilo z dne 6. novembra 1998 o obstoju ugovora zoper prijavo znamke Skupnosti, ne bi bilo pravilno, ker naj na njem ne bi bila navedena klicna koda za Avstrijo. Navedba „OK" na navedenem potrdilu naj bi dokazovala, da se lahko pravilno pošiljanje potrdi tudi pri napaki pri prenosu prek telefaksa. Tožeča stranka ugotavlja, da se odbor za pritožbe v odločbi z dne 13. februarja 2003 ni skliceval na navedeno potrdilo in da je preveril samo potrdilo o potrditvi pošiljanja odločbe oddelka za ugovore z dne 22. septembra 1999.

47 Tožeča stranka poudarja, da izkušnje vsekakor kažejo, da je mogoče imeti potrdilo o poslanem telefaksu, čeprav telefaks ni nikoli prispel na cilj.

48 Poleg tega preučitev praks različnih nacionalnih uradov in Evropskega patentnega urada kaže, da naj bi pošiljanje uradnih sporočil, vsaj tistih, s katerimi se začne rok, po pošti ali telefaksu z dodatnimi varnostnimi mehanizmi, izpolnjevalo ne samo evropski pravni standard, ampak tudi mednarodni. Če se dokument pošlje samo po telefaksu, ni nikoli mogoče predložiti dokazila o pravilni vročitvi.

49 Tretjič, tožeča stranka v bistvu navaja kršitev pravic do obrambe, saj ji še vedno ni bil odobren vpogled v spis v zvezi s postopkom z ugovorom, ki ga je zahtevala 12. julija 2002.

50 UUNT predlaga, naj se vsi očitki, ki jih je navedla tožeča stranka, zavrnejo kot neutemeljeni.

51 Intervenient trdi, da je odbor za pritožbe v odločbi z dne 13. februarja 2003 pravilno odločil, da obstoječi indici zadostujejo za dokaz, da je bila odločba oddelka za ugovore z dne 22. septembra 1999 dejansko isti dan vročena tožeči stranki in da zato pritožba, vložena zoper to odločbo, ni bila dopustna.

52 Navaja, da tožeča stranka ni predložila dokazov, zlasti kopij dnevnikov poslanih in prejetih telefaksov za svoj telefaks, s katerimi bi izpodbila trditev, da naj bi bile zgoraj navedene vročitve resnično opravljene.

Presoja Sodišča prve stopnje

53 Ni sporno, da sta bili zahteva za vrnitev v prejšnje stanje in pritožba zoper odločbo oddelka za ugovore št. 799/1999 z dne 22. septembra 1999, s katero je ugodeno ugovoru zoper prijavo znamke Skupnosti, zavrženi, ker nista bili vloženi v za to določenih rokih. UUNT je namreč menil, da sta se zadevna roka začela, ko sta bila tožeči stranki po telefaksu vročena sporočilo z dne 6. novembra 1998, s katerim je bila obveščena o obstoju ugovora zoper njeno prijavo znamke in začetku trimesečnega roka za vložitev morebitnih pripomb, ter odločba oddelka za ugovore št. 799/1999 z dne 22. septembra 1999, ki ji je bil priložen dopis z opozorilom, da je zoper to odločbo v dveh mesecih po njeni vročitvi mogoče vložiti pritožbo.

54 Tožeča stranka poleg trditve, da ni nikoli prejela teh telefaksov, trdi, da bi UUNT moral ravnati v skladu s pravilom 62(1) Uredbe št. 2868/95, v katerem je predvidena vročitev po pošti, in da potrdila o poslanih telefaksih v nobenem primeru ne morejo dokazati vročitve v predpisani obliki, ki je lahko edina podlaga za začetek rokov.

55 V zvezi s tem je treba spomniti, da je dokazna moč pošiljanja po telefaksu odvisna od stopnje formalnosti, ki jo za zadevni akt zahtevajo veljavne določbe, in pogojev uporabe postopka pošiljanja, ker na splošno pošiljanje po telefaksu v ničemer ne vpliva na pravne učinke akta. Kadar se z veljavnimi določbami zahteva posebna formalnost glede nekaterih aktov, je treba preveriti, ali je pošiljanje teh aktov po telefaksu združljivo z navedenimi določbami (sodba Sodišča z dne 18. junija 2002 v zadevi Španija proti Komisiji, C-398/00, Recueil, str. I-5643, točki 21 in 22).

56 V tem primeru pravilo 61(2) Uredbe št. 2868/95 navaja različne mogoče načine vročanja odločb in sporočil UUNT, med katerimi je pošiljanje po telefaksu. Vsakega od teh načinov pošiljanja ureja posebna določba, v kateri so pojasnjeni pogoji in podrobnosti, ki so zanj značilni.

57 Tako se vročitev z objavo v *Biltenu znamk Skupnosti*, navedena v pravilu 66 Uredbe št. 2868/95, lahko izvrši samo, če ni mogoče poznati naslovnikovega naslova ali če vročitve iz pravila 62(1) navedene uredbe ni bilo mogoče opraviti niti po drugem poskusu UUNT. Vročitev z oddajo pošiljke v poštni predal pri UUNT iz pravila 64 Uredbe št. 2868/95 seveda predpostavlja, da ima naslovnik tak predal, v katerega se dostavi dokument, ki ga je treba vročiti.

58 Pravilo 65 Uredbe št. 2868/95 glede vročanja po telefaksu določa, da se izvrši s prenašanjem izvirnika ali prepisa „zadevnega dokumenta", kot je predvideno v pravilu 61(1) navedene uredbe. Ta formulacija zaradi svoje splošnosti pomeni, da se ta način vročitve lahko izvrši ne glede na naravo dokumenta, ki ga je treba vročiti. Tak zaključek potrjuje besedilo člena 1 Sklepa EX-97-1 predstojnika UUNT z dne 1. aprila 1997 o določitvi oblike odločb, sporočil in obvestil UUNT, v katerem je določeno, kako navesti ime organa ali oddelka UUNT ter imena odgovornega uradnika ali uradnikov, „[č]e je odločba, sporočilo ali obvestilo [UUNT] poslano po telefaksu". Prenos po telefaksu torej lahko zadeva vse odločbe in sporočila UUNT.

59 Pravilo 62(1) Uredbe št. 2868/95 za vročanje po pošti določa različno obravnavo glede na naravo vročenega akta. Treba je namreč spomniti, da se v skladu s tem pravilom odločbe, od katerih poteka rok za pritožbo, vabila in vsi drugi dokumenti, za katere predstojnik Urada določi vročanje po pošti, vročijo priporočeno po pošti s povratnico. Odločbe in sporočila, za katere velja kak drug rok, se vročajo priporočeno po pošti, razen če predstojnik Urada odloči drugače. Vsa druga sporočila se posredujejo z navadno pošto.

60 Iz besedila tega pravila, ki se nanaša na vse akte, ki jih lahko vroča UUNT, izhaja, da se podrobnosti, opisane v njem, uporabljajo samo, če je bila sprejeta odločitev o vročanju po pošti. Ker bi se odvzel vsakršen polni učinek drugim načinom vročitve, navedenim v pravilu 61(2) navedene uredbe, razen vročitvi z objavo v *Biltenu znamk Skupnosti*, ni mogoče sklepati, da je UUNT vročitev dolžan opraviti izključno po pošti za odločbe, od katerih poteka rok za pritožbo, in sporočila, od katerih poteka drug rok, kar velja za odločbo oddelka za ugovore z dne 22. septembra 1999 in sporočilo z dne 6. novembra 1998.

61 UUNT je torej lahko zgoraj navedena akta pravno učinkovito vročil po telefaksu, zato je treba presoditi dokazno moč tako opravljene vročitve z vidika pogojev uporabe postopka prenosa.

62 Čeprav bi pravilna vročitev sporočila z dne 6. novembra 1998 in odločbe oddelka za ugovore z dne 22. septembra 1999, kot trdi tožeča stranka, zahtevala posredovanje po pošti v skladu s pravilom 62(1) Uredbe št. 2868/95, za katero ni sporno, da v obravnavanem primeru ni bilo izvršeno, bi bilo treba v vsakem primeru opraviti isto analizo.

63 V zvezi s tem je treba spomniti, da se v skladu s pravilom 68 Uredbe št. 2868/95, naslovljenim „Nepravilnosti pri [vročanju]“, če je dokument dosegel naslovnika in če Urad ne more dokazati, da je bil pravilno vročen, ali če določbe v zvezi z njegovo vročitvijo niso bile upoštevane, šteje, da je bil dokument vročen na datum, ki ga je kot datum prejema dokazal Urad.

64 To določbo v celoti je treba razumeti tako, da priznava UUNT možnost dokazati, kdaj je dokument dosegel naslovnika, če ne more dokazati pravilne vročitve ali če določbe v zvezi z njegovo vročitvijo niso bile upoštevane, in da temu dokazu pripisuje pravne učinke pravilne vročitve.

65 Ker pravilo 68 Uredbe št. 2868/95 ne določa nobene formalnosti za predložitev tega dokaza, je treba priznati, da se ta dokaz lahko predloži po telefaksu, če mu pogoji uporabe tega postopka prenosa dajejo dokazno moč.

66 UUNT je na ustni obravnavi predložil več prilog, med katerimi je dopis z dne 22. septembra 1999, s katerim je UUNT tožeči stranki vročil odločbi oddelka za ugovore št. 799/1999 z istega dne in o sporočilu z dne 6. novembra 1998, h katerima sta priloženi ustrezni potrdili o prenosu po telefaksu.

67 Potrdilo o poslanem telefaksu glede vročitve odločbe oddelka za ugovore št. 799/1999 z dne 22. septembra 1999 vsebuje naslednje podatke:

— „0004336122221918“ v vrstici „TELEFONO CONEXION“ (telefonska povezava), ki ustreza številki telefaksa v pisarni zastopnika tožeče stranke, ki je navedena na obrazcu prijave znamke Skupnosti in pred katero stoji „0“ za zunanjo povezavo UUNT;

— „DR. LINDMAYR“ v vrstici „ID CONEXION“ (identifikacija povezave), ki je zaposlen v isti odvetniški pisarni kot dr. Secklehner, zastopnik tožeče stranke;

— „22/09 16:14“ kot datum in ura povezave;

— „9“ kot število poslanih strani, kar dejansko ustreza osmim stranem odločbe oddelka za ugovore št. 799/1999 z dne 22. septembra 1999 in dopisu o obvestilu z istega dne;

— „RESULTADO OK“, ki dokazuje, da je bil telefaks pravilno poslan.

68 Potrdilo o poslanem telefaksu v zvezi s sporočilom z dne 6. novembra 1998 vsebuje naslednje podatke:

— „036122221918“ v vrstici „TELEFONO CONEXION“ (telefonska povezava);

— „DR. LINDMAYR“ v vrstici „ID CONEXION“ (identifikacija povezave);

— „06/11 18:20“ kot datum in ura povezave;

— „11“ kot število poslanih strani, kar dejansko ustreza besedilu ugovora, ki ga je vložil intervenient, in dopisu UUNT z dne 6. novembra 1998 o vročitvi ugovora in začetku trimesečnega roka za predložitev morebitnih pripomb;

— „RESULTADO OK“, ki dokazuje, da je bil telefaks pravilno poslan.

69 Glede potrdila o poslanih telefaksih glede vročitve odločbe oddelka za ugovore št. 799/1999 z dne 22. septembra 1999 je na podlagi različnih podatkov, naštetih zgoraj v točki 67, ki jih je odbor za pritožbe navedel v odločbi z dne 13. februarja 2003 (glej točko 23 in naslednje odločbe), mogoče priznati dokazno moč potrdilu o poslanem telefaksu, ki ga je predložil UUNT, ker tožeča stranka pri tem organu ni podala nobenega posebnega očitka glede navedenega potrdila v zvezi z navedbami na njem.

70 V zvezi s tem je treba spomniti, da tožba v delu, v katerem gre za splošno napotitev na trditve v pisanjih, vloženih v okviru upravnega postopka, v preostalem niti v zadevi T-128/03 niti v zadevi T-380/02 ne izpolnjuje zahtev iz člena 44(1)(c) Poslovnika Sodišča prve stopnje in je torej ni mogoče upoštevati (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 7. novembra 1997 v zadevi Cipeke proti Komisiji, T-84/96, Recueil, str. II-2081, točka 33, in z dne 31. marca 2004 v zadevi Interquell proti UUNT – SCA Nutrition (HAPPY DOG), T-20/02, Recueil, str. II-1001, točka 20).

71 Tožeča stranka glede potrdila o poslanem telefaksu v zvezi s sporočilom z dne 6. novembra 1998 po eni strani trdi, da gre za „izjemno dvomljiv" dokument, ker je „del pred lokalno klicno kodo postal nečitljiv zaradi uporabe svinčnika".

72 V zvezi s tem zadostuje ugotovitev, da je dokument, ki ga je tožeča stranka predložila v prilogah, kopija izvirnega dokumenta, ki je na strani 40 upravnega spisa v postopku pred UUNT in ki vsebuje sled fluorescenčnega flomastra poleg številke „036122221918", ki ne zakriva nobenega podatka.

73 Po drugi strani tožeča stranka trdi, da klicna koda za Avstrijo, državo, v kateri je pisarna njenega zastopnika, ni vidna in da kljub navedbi „OK" v teh okoliščinah ni mogoče, da bi prejela zadevni telefaks.

74 Najprej je treba opozoriti, da je v odločbi odbora za pritožbe z dne 13. februarja 2003 in odgovoru UUNT na tožbo pojasnjeno, da sta navedba imena enega od odvetnikov v pisarni, ki zastopa tožečo stranko, in številka naslovnika, navedena na potrdilu o poslanem telefaksu, posledica nastavitve sprejemnika telefaksa. Tožeča stranka ni niti v tožbi niti na obravnavi predložila nobenega dokaza, ki bi lahko izpodbijal trditev UUNT.

75 Nato je treba predvsem spomniti, da ugotovitev tožeče stranke iz zgoraj navedene točke 73 izpodbijajo njene izjave v tem postopku.

76 Tožeča stranka je namreč v odgovoru na vprašanje Sodišča prve stopnje, s katerim je to hotelo preveriti dopustnost tožbe v zadevi T-380/02, izrecno navedla, da je od UUNT s telefaksom z dne 2. oktobra 2002 prejela odločbo odbora za pritožbe z dne 26. septembra 2002. Številka naslovnika na potrdilu o pošiljanju v zvezi s telefaksom z dne 2. oktobra 2002 je povsem enaka številki, navedeni na potrdilu o pošiljanju v zvezi s telefaksom z dne 6. novembra 1998, in sicer „036122221918".

77 Poleg tega spis, predložen Sodišču prve stopnje, vsebuje še štiri druga potrdila o poslanih telefaksih z navedbo zgoraj navedene številke, ki se nanašajo na telefakse, katerih prejema tožeča stranka ni nikoli izpodbijala, in sicer:

— telefaks z dne 25. oktobra 2000, s katerim je UUNT tožeči stranki vročil odločbi oddelka za ugovore z istega dne, s katero je ta zavrnil njeno zahtevo za vrnitev v prejšnje stanje;

— telefaks z dne 21. decembra 2000, sestavljen iz dopisa z istega dne, ki ga je sestavil Geroulakos, član oddelka za ugovore UUNT, v katerem je zastopniku tožeče stranke v odgovor na njegov dopis z dne 28. novembra 2000 sporočil, da navedeni oddelek ni več pristojen za ukrepanje v zadevnem primeru;

— telefaks z dne 2. avgusta 2002, s katerim je UUNT zastopniku tožeče stranke vročil sporočilo poročevalca prvega odbora za pritožbe z istega dne;

— telefaks z dne 17. oktobra 2002, s katerim je UUNT zastopniku tožeče stranke v vednost poslal sporočilo poročevalca prvega odbora za pritožbe, naslovljeno na zastopnika vlagatelja ugovora.

78 Tako se zdi, da navedba klicne kode za Avstrijo na potrdilih o poslanih telefaksih ni nujen element za ugotovitev uspešnega prenosa telefaksov zastopniku tožeče stranke.

79 Treba je tudi poudariti, da ni sporno, da je tožeča stranka v postopkih registracije znamke Skupnosti, za katero je bila zahtevana registracija, postopku z ugovorom zoper njo in pritožbenem postopku zoper odločbe oddelka za ugovore prejela veliko telefaksov, in sicer tako pred štirimi telefaksi kot tudi po tistih, za katere trdi, da jih ni prejela že samo v postopku z ugovorom.

80 V preostalem je treba v zvezi s telefaksoma, za katera tožeča stranka trdi, da ju ni prejela, in sicer z dne 3. junija 1999 in z dne 11. januarja 2000 (glej zgoraj navedeno točko 33), ugotoviti, da je UUNT prav tako predložil potrdili o poslanih telefaksih, ki vsebujeta podatke, ki jima podeljujejo dokazno moč.

81 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da je UUNT pravno zadostno dokazal predvsem, da je tožeča stranka 6. novembra 1998 prejela sporočilo z istega dne o vročitvi ugovora in o začetku trimesečnega roka za predložitev morebitnih pripomb ter 22. septembra 1999 odločbo oddelka za ugovore št. 799/1999 z istega dne in spremni dopis z opozorilom, da je zoper to odločbo mogoče vložiti pritožbo v dveh mesecih od njene vročitve.

82 Te ugotovitve ne morejo ovreči samo splošne ugotovitve tožeče stranke o domnevnih „življenjskih izkušnjah", ki naj bi kazale, da lahko oddajna naprava izda potrdilo o poslanem telefaksu, čeprav ta ni dosegel naslovnika.

83 Tožeča stranka niti ni ponudila nobenega indica glede tega, da potrdila o poslanih telefaksih, ki jih je predložil UUNT, in zlasti potrdila v zvezi s telefaksoma z dne 6. novembra 1998 in 22. septembra 1999, niso povezana z dokumenti, ki so bili predmet prenosa. Nasprotno, zgoraj je bilo ugotovljeno, da skupno število strani vsakega poslanega dokumenta ustreza podatkom na zgoraj navedenih potrdilih o poslanih telefaksih.

84 V preostalem je treba opozoriti, da tožeča stranka, ki jo je odbor za pritožbe 2. avgusta 2002 pozval, naj predloži vse, kar bi lahko dokazovalo, da sporočilo z dne 6. novembra 1998 in odločba oddelka za ugovore št. 799/1999 z dne 22. septembra 1999 nista bila vročena, ni predložila nobenega dokaza v tem smislu, kot poudarja navedeni odbor v odločbi z dne 13. februarja 2003, zlasti ni predložila kopij dnevnikov poslanih in prejetih telefaksov za svoj telefaks v zvezi z zadevnima dnevoma, kot se je zahtevalo od nje, niti ni navedla razlogov, ki bi ji to lahko preprečili. Tožeča stranka je šele v tožbi v zadevi T-128/03 prvič trdila, da telefaks njenega zastopnika takrat ni bil nastavljen tako, da bi lahko izdajal dnevnike.

85 V teh okoliščinah je treba glede na dokazno moč potrdil o poslanih telefaksih iz zgoraj navedenih točk 67 in 68 ugotoviti, da se je po eni strani z vročitvijo po telefaksu sporočila z dne 6. novembra 1998 o začetku trimesečnega roka za predložitev morebitnih pripomb dejansko začel navedeni rok, katerega iztek na dan 6. februarja 1999 pomeni začetek enoletnega roka, določenega za vložitev

zahteve za vrnitev v prejšnje stanje. V nasprotju s trditvijo tožeče stranke, da se enoletni rok začne od odločbe oddelka za ugovore z dne 22. septembra 1999, „zamujenega roka" v smislu člena 78(2) Uredbe št. 40/94 ni mogoče razumeti kot „obdobja" brez vnaprej določenega konca, ki v obravnavanem primeru ustreza obdobju, ki se je izteklo do zgoraj navedene odločbe.

86 Ker je bila zahteva za vrnitev v prejšnje stanje vložena 26. junija 2000 oziroma več kot eno leto po 6. februarju 1999, na kateri se je iztekel zamujeni trimesečni rok, je torej prvi odbor za pritožbe z odločbo z dne 26. septembra 2002 upravičeno zavrnil pritožbo, ki jo je tožeča stranka vložila zoper odločbo oddelka za ugovore z dne 25. oktobra 2000, s katero je ta zavrnil navedeno zahtevo, ker ni bila vložena v roku enega leta, določenem v členu 78(2) Uredbe št. 40/94.

87 Po drugi strani je treba sklepati, da se je z vročitvijo odločbe oddelka za ugovore št. 799/1999 z dne 22. septembra 1999 po telefaksu dejansko začel dvomesečni rok za vložitev pritožbe, kot je določen s členom 59 Uredbe št. 40/94, in da se je navedeni rok iztekel 22. novembra 1999. Vendar ni sporno, da je tožeča stranka vložila pritožbo in plačala pristojbino za pritožbo šele 26. junija 2000, torej prepozno.

88 Zaradi zadnje ugotovitve ni utemeljen očitek tožeče stranke, ki ga je navedla v podporo predlogu za razveljavitev odločbe odbora za pritožbe z dne 13. februarja 2003 „in/ali" odločbe odbora za pritožbe z dne 13. marca 2003 ter se nanaša na kršitev pravila 53 Uredbe št. 2868/95.

89 Ni sporno, da je odbor za pritožbe, potem ko je z odločbo z dne 13. februarja 2003 zavrgel pritožbo tožeče stranke kot prepozno in torej nedopustno, 13. marca 2003 izdal odločbo, v kateri je ne samo popravil napačne datume nekaterih aktov, ampak tudi navedel nov zavrnitveni razlog, in sicer plačilo pristojbine za pritožbo po poteku roka za vložitev pritožbe, ter zato na novo oblikoval izrek, ker se je obravnavalo, da pritožba ni bila vložena, zaradi česar se vrne navedena pristojbina na podlagi pravila 49(3) Uredbe št. 2868/95.

90 Tožeča stranka trdi, da je odbor za pritožbe s tem kršil pravilo 53 Uredbe št. 2868/95, ki dovoljuje samo popravke očitnih napak.

91 Poleg tega, da pravilo 49 Uredbe št. 2868/95 tudi v odstavku 3 zadeva „zavrženje pritožbe zaradi nedopustnosti", je treba opozoriti, da obe rešitvi, ki ju je zaporedoma sprejel odbor za pritožbe, pomenita pritrdilni odgovor na skupni problem, namreč v obravnavanem primeru na vprašanje, ali je tožeča stranka pritožbo zoper odločbo oddelka za ugovore št. 799/1999 z dne 22. septembra 1999 vložila prepozno ali ne, in sicer glede na isti rok dveh mesecev, določen s členom 59 Uredbe št. 40/94.

92 V teh okoliščinah je morala tožeča stranka neodvisno od tega, ali je odbor za pritožbe sprejel ali ne odločbo z dne 13. marca 2003 v nasprotju s pravilom 53 Uredbe št. 2868/95, v vsakem primeru dokazati, da je navedeni odbor nepravilno menil, da ni niti vložila pritožbe niti plačala pristojbine za to pritožbo v roku, določenem s členom 59 Uredbe št. 40/94, česar ni naredila, kot je ugotovljeno v zgoraj navedenih točkah od 53 do 87.

93 Tožeča stranka v podporo predlogu za razveljavitev odločbe odbora za pritožbe z dne 13. februarja 2003 „in/ali" odločbe odbora za pritožbe z dne 13. marca 2003 navaja še en očitek, ki zadeva kršitev pravic do obrambe, ker ji na dan vložitve te tožbe še vedno ni bil odobren vpogled v spis postopka z ugovorom, ki ga je zahtevala 26. junija 2000 in nato 12. julija 2002.

94 V zvezi s tem je treba spomniti, da je spoštovanje pravic do obrambe splošno načelo prava Skupnosti, na podlagi katerega mora biti naslovnikom odločb javnih organov, ki bistveno vplivajo na njihove interese, omogočeno, da učinkovito izrazijo svoje stališče (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 16. februarja 2000 v zadevi Procter & Gamble proti UUNT (Oblika mila), T-122/99, Recueil, str. II -265, točka 42; z dne 27. februarja 2002 v zadevi Eurocool Logistik proti UUNT (EUROCOOL), T-34/00, Recueil, str. II-683, točka 21, in v zadevi Rewe-Zentral proti UUNT (LITE), T-79/00, Recueil, str. II-705, točka 14).

95 Načelo varstva pravic do obrambe sicer izraža člen 73 Uredbe št. 40/94, v skladu s katerim lahko odločbe UUNT temeljijo le na razlogih ali dokazih, glede katerih so imele stranke priložnost podati pripombe (zgoraj navedene sodbe Oblika mila, točka 40, EUROCOOL, točka 20, in LITE, točka 13), saj ta določba zadeva dejanske in pravne razloge ter dokaze (sodba Sodišča prve stopnje z dne 3. decembra 2003 v zadevi Audi proti UUNT (TDI), T-16/02, Recueil, str. II-497, točka 71).

96 V obravnavanem primeru je treba ugotoviti, da je UUNT 2. avgusta 2002 tožeči stranki posredoval potrdila, ki jih je izdal telefaks o pravilnem pošiljanju sporočila 6. novembra 1998, o vročitvi ugovora in predvsem odločbe oddelka za ugovore št. 799/1999 z dne 22. septembra 1999, ter jo pozval, naj predloži svoje pripombe o teh dokumentih, kar je storila z dopisom z dne 2. oktobra 2002.

97 Tako ni sporno, da se je tožeča stranka seznanila s stališčem, na katerem temeljita odločbi UUNT z dne 13. februarja in 13. marca 2003, ter učinkovito izrazila svoje stališče o njem in da se zato ne more uspešno sklicevati na kršitev pravic do obrambe. Dejstvo, da je 4. julija 2003 in torej po vložitvi tožbe v zadevi T-128/03 prejela druge dokumente iz spisa glede postopka z ugovorom, zlasti telefaksa z dne 3. junija 1999 in 11. januarja 2000, za katera trdi, da ju ni prejela na navedena datuma, v zvezi s tem ni upoštevno.

98 Nazadnje je treba spomniti, da tožeča stranka navaja dejstvo, da oddelek za ugovore v odločbi z dne 25. oktobra 2000 ni odločil o zahtevi za vrnitev v prejšnje stanje glede zamujenega roka za vložitev pritožbe zoper odločbo navedenega oddelka z dne 22. septembra 1999 in da pričakuje odločbo o tem vprašanju.

99 V resnici se zdi, da se je oddelek za ugovore na podlagi člena 78(4) Uredbe št. 40/94 razglasil za nepristojnega za odločanje o tem delu zahteve za vrnitev v prejšnje stanje, ker meni, da lahko o tem odločajo samo odbori za pritožbe.

100 Iz spisa izhaja, da tožeča stranka ni nasprotovala tej rešitvi. Tako je z dopisom z dne 22. novembra 2000 od UUNT zahtevala, naj odbor za pritožbe sprejme odločbo o zahtevi za vrnitev v prejšnje stanje glede zamujenega roka za vložitev pritožbe zoper odločbo oddelka za ugovore z dne 22. septembra 1999. Poleg tega povzetek

utemeljitve tožeče stranke, naveden v odločbi odbora za pritožbe z dne 26. septembra 2002, v kateri je ta odločil o pritožbi, ki jo je tožeča stranka vložila zoper odločbo oddelka za ugovore z dne 25. oktobra 2000, ne vsebuje nobene navedbe v zvezi s tem.

101 Zato je treba ugotoviti, da položaj iz zgoraj navedene točke 98 ni predmet spora v zadevi T-128/03 in da se samo pavšalno sklicevanje tožeče stranke brez drugih jasnih in natančnih navedb o morebitni kršitvi katere koli določbe Uredbe št. 40/94 ali Uredbe št. 2868/95 ne more obravnavati kot razveljavitveni razlog niti v zadevi T-128/03 niti v zadevi T-380/02.

102 Iz vseh zgornjih ugotovitev izhaja, da je treba tožbi, ki ju je vložila tožeča stranka, v celoti zavrniti.

Stroški

103 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi UUNT naloži plačilo stroškov, ki jih je ta priglasil. Intervenient nasprotno v odgovoru ni navedel predlogov v zvezi s plačilom stroškov, zato nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (peti senat)

razsodilo:

1. Tožbi se zavrneta.

2. Tožeča stranka nosi svoje stroške in stroške, ki jih je priglasil Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT).

3. Chipita International SA nosi svoje stroške.

Vilaras Martins Ribeiro Jürimäe

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 19. aprila 2005.

Sodni tajnik

H. Jung

Predsednik

M. Vilaras